

تجلیل از چه کسی؟

لقب "مادر منتخب سال" به مادر سرباز فقید پولیس سرحدی افغان " محمد قاسم" که هنگام رویارویی با سربازان پاکستانی در ولسوالی گوشته ولایت ننگرهار کشته شد، اعطاً گردید. با حرمت بی نهایت به دلیری و جان فشانی سرباز فقید "محمد قاسم"، میخوایم به چند نکته مختصر در مورد این موضوع بپردازیم:

چقدر جای شرم است که از نام و حتی از افراد خانواده یک سرباز فقید، استفاده ابزاری صورت میگیرد و برای پیشبرد مقاصد سیاسی از آن کار گرفته میشود. من میخوایم بپرسم که آیا این غیر عادلانه نیست که با وجود ده ها قربانی که در خلال هرروز ما شاهد آن هستیم و مهمتر از همه اینکه عامل این همه قتلها و جنایات فقط و فقط پاکستان و مزدوران حلقه به گوش نظامیان آنکشور هستند، ارگانهای حکومتی فقط یکتن را قهرمان مینامند و از مادر همان یک نفر تقدیر بعمل میآید؟ آیا قربانیان حادثه انفجار انتحاری که چندی پیش در منطقه شاه شهید شهر کابل رخ داد و اکثر شان را شاگردان مکاتب و آینده سازان افغانستان تشکیل میداد مستحق همچون یک لقبی نیستند؟ یا انفجار در مقابل دروازه خروجی ستره محکمه که باعث ضایع شدن جانهای گرانقیمت هموطنان ما گردید چیزی کمتر از تجاوز پاکستان بوده میتواند؟ آیا خون این قربانیان سرخ نبود؟ آیا موثر حامل شخص انتحاری در پاکستان و توسط عمال استخبارات پاکستانی آماده نگردیده بود؟ آیا سینه مادران قربانیان این دو حادثه و مثل آن ده ها حادثه خونین دیگر در تمام نقاط افغانستان در داغ جگرگوشه هایشان نسوخته است؟ پس چرا این همه سیاست بازی؟

این نکته قابل تأمل است که حکومت برای گمراه ساختن اذهان عامه از موجودیت فساد گسترده در تمامی حلقات دولتی و به غرض جلب اعتماد از دست رفته مردم از حکومت، از احساسات پاک این ملت سوء استفاده مینماید. اینرا نباید فراموش کرد که حکومت با نداشتن پالیسی و سیاست شفاف، مستقل و مستحکم در قبال آغاز و تداوم مذاکرات صلح با طالبان و حامیان آنها یعنی پاکستان به مثابه مقصر اصلی این همه خونریزی ها محسوب میگردد. بیچارگی و دودلی رئیس جمهور کرزی را میتوان از ورای صحبتهای احساساتی اش بصورت واضح احساس نمود. در صحبتهای عادی خود طالبان را "برادر" خطاب نموده ولی بعد از هر حمله انتحاری که باعث کشته و زخمی شدن تعدادی از هموطنان ما میگردد، همان طالبان "برادر" را نوکران بیگانه و دشمنان افغانستان و اسلام خطاب میکنند. بدون شک، این همه پالیسی های سلیقه بی، دوگانه و غیر معیاری در قبال مخالفین دولت باعث ایجاد فضای به اصطلاح سردردگمی گردیده و ملت را به بیراهه میکشاند.

عین مسأله بر میگردد به موضوع قدردانی از یک شهید و پشت سر نمودن به بقیه قربانیان انتحار، انفجار و دهشت افگنی وارداتی از پاکستان. به نظر من بهتر بود تا تمامی مادران داغ دیده که عزیزان شان را به نحوی از انحاء در خشونت های دهشت افگنی از دست داده اند در این لقب شریک میساختند. ناگفته پیداست که شجاعت یک شاگرد مکتب که در این وضعیت بد امنیتی با تقبل نمودن هزاران خطر به طرف مکتب میروند، کمتر از شجاعت سربازی که در سنگر کشته میشود نیست. آیا دو طفلی که هفته گذشته توسط طالبان در قندهار به ظن جاسوسی به دولت افغانستان سربریده شدند سزاوار لقب قهرمانی نیستند؟ در این هیچ شکی وجود ندارد که ارگانهای امنیتی حتماً از این دو طفل معصوم و بی خبر بصورت نا مشروع برای خبر چینی از مواضع طالبان استفاده نموده بودند که نتیجتاً هردو طفل بیچاره قربانی جدال میان حکومت و طالبان گردیدند. معلوم نیست تا به کی باید مردم افغانستان قربانی سیاستهای مجهول و بی کفایت دولت و دهشت افگنی مخالفین گردند.

نکته اخیر اینکه، سران حکومت باید بدانند که خوشبختانه ملت با شعور افغانستان با در نظر داشت واقعیتها و دور از سیاست بازی های مکرر و ضعیف دولت در تقدیر از تمامی قربانیان خشونت در افغانستان بصورت یکسان و موازی کوتاهی ننموده و یاد هموطنان از دست رفته شانرا برای همیشه گرامی داشته و به بازماندگان شان به حیث نمادی از ایثار و استقامت و قهرمانی سر تعظیم فرومایورند. پایان

دپانو شمیره: له ۱ تر ۱